

Використання «кодексу зебри», створює умови застосовувати необхідну інформацію у стислій формі щодо наявних стандартів про права людини та рівень їх обов'язковості. Це також допомагає їх узгоджувати з відповідними внутрішньодержавними актами. Робить простішою імплементацію європейських стандартів прав людини.

Саме у спосіб «кодексу зебри» європейський рівень стандартів прав людини буде завжди не тільки поміченим, а й стрімкіше рухатиме вперед всі інші цілі сталого розвитку. А національна канва права відповідатиме Європейським стандартам прав людини.

Інформаційні джерела:

1. Мішина Н.В. Кодекс зебри як модельна схема інкорпорації Європейських стандартів прав людини. Нац. ун-т «Одеська юридична академія». URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/7507/...20%20.pdf?sequence=1> (дата звернення: 09.03.2021)

2. Інкорпорація. Довідкова інформація. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/TS001231> (дата звернення: 09.03.2021)

3. К вопросу о развитии культуры прав человека. Роль Всеобщей Декларации прав человека в формировании универсальных ценностей и новых моделей поведения, Международный билль о правах человека: от провозглашения ценностей до современных правозащитных практик. Онлайн-сборник автор. материалов. 2020, Белорусский дом прав человека им. Б. Звезкова.

4. Права человека: как включать права человека в отдельные юридические дисциплины/ Методическое пособие для преподавателей юридических дисциплин / Л. В. Уляшина [и др.]. Минск: Позитив-Центр, 2020.

5. Human Rights Education for Lawyers: A Case Study into Universality and Its Relativism, Icelandic E-Journal of Nordic-Mediterranean Studies, 2017, <https://nome.unak.is/wordpress/author/ulyashyna/>

6. Международные стандарты и их имплементация в праве прав человека. Lambert Academic Publishing 2016. – 485 с. ISBN 978-3-659-85106-3

УДК 005.334:004:338.24(477)

О.А. Кулініч, канд. екон. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

Л.М. Зарецька (*ХДУХТ, Харків*)

РИЗИКИ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Сучасні світові тенденції свідчать, що вплив цифровізації на суспільство та економіку є неоднозначним: з одного боку, спостерігається розвиток економіки на новому рівні взаємодії всіх її елементів, з іншого – руйнується стара система виробництва і

розподілу благ. В цьому сенсі не випадково цифрові технології характеризуються як «підривні» (disruptive). Також слід пам'ятати, що коли мова йде про впровадження нових технологій, то їх оцінкам часто притаманний надлишковий оптимізм. Статистика показує, що за останні двадцять років спостерігається стійка тенденція скорочення середніх по світовій економіці темпів зростання продуктивності праці, сукупний ефект від використання цифрових дивідендів виявився слабшим за очікуваний. На практиці тільки 15% проектів з цифровізації підприємств виявилися успішними.

Звертаючись до аналізу, проведеного центром Разумкова, цифровізація вигідна, перш за все, торговельним компаніям і банкам, де комунікаційні технології, такі як: блокчейн, неймережі, штучний інтелект, віртуальна і доповнена реальність; призводять до оптимізації виробництва, роботизації, віддаленого контролю, і як наслідок, скорочення і ліквідації робочих місць. Узагальнюючи всі чинники, до числа основних ризиків і загроз цифровізації можна віднести:

- можливість концентрації влади на ринку і посилення монополій;
- захоплення нових ринків транснаціональними корпораціями;
- дестабілізацію грошово-кредитної системи;
- наростання залежності від компаній-лідерів в сфері інформаційно-комунікаційних технологій;
- страх більшості компаній перед технологічними інноваціями, в тому числі, через кібер-інциденти.

Таким чином, впровадження масштабної цифровізації може призвести до бездержавного роботизованого суспільства, в якому буде зростати роль штучного інтелекту; відбуватися зрощування інтелектуальної та фінансової еліт; зростати масове безробіття та ініціюватиметься запровадження системи безумовного базового доходу.

За оцінками багатьох експертів, Україна має потужний інтелектуальний потенціал і посідає перше місце в Європі за кількістю ІТ-фахівців. На сучасному етапі понад 100000 українських програмістів працюють в різних компаніях і, згідно з інформацією інноваційного форуму, до 2025 р. очікується, що їх кількість складе близько 242 тисяч чоловік (рис. 1). При цьому, Україна є найбільшим експортером агентів цифрової економіки в світі. З 17000 інженерів, які сьогодні випускають українські ЗВО, майже 10000 – це потенційні емігранти.

Однак, такий потенціал майже не впливає на зростання економіки. Частка цифрової економіки в Україні становить всього 3% (2,6 млрд. \$) і, відповідно до рейтингу цифрової конкурентоспроможності МФВ за підсумками 2019 р., Україна зайняла 60 місце серед 63-х країн Європи, Середнього Сходу та Африки.

Рисунок 1 – Ринок інформаційних технологій України

Для України на сьогоднішній день цифрова економіка є скоріше загрозою ніж драйвером розвитку, внаслідок слабкого розвитку підприємницького кластеру, що здатний створювати значну додаткову вартість у цифровому сегменті. Крім того, обмежують здатність України в найближчі роки домогтися фундаментальних технологічних проривів структурні недоліки в системі цифрової трансформації, недостатній рівень цифрових навичок, обмежений доступ до ринків капіталу та відсутність відкритої інноваційної культури.

UDK 327

A.V. Nikitina, Candidate of Economic Sciences, Associate Professor
(*Kuznez KhNEU, Kharkiv*)

M.O. Ostrovskaya (*Kuznez KhNEU, Kharkiv*)

INTERNATIONAL TECHNOLOGICAL EXCHANGE AS A FORM OF INTERNATIONAL ECONOMIC RELATIONS

In the last century, our world faced a scientific, technological and information revolution, which greatly influenced the economic development of various parts of the planet and the structure of the international division of labor. Moreover, this revolution has led to the emergence of a new form of